

OPERAPLUS.CZ

1. Operní panorama Heleny Havlíkové (459) – V Ostravě odstartovala druhá série smetanovského operního maratonu**06.05.2024 operaplus.cz - Helena Havlíková**

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadlo (14); moravskoslezské (12); Národní (12); Jiří (4); divadla (2); divadle (2); Habart (2); Jakub (2); Jiřího (2); Klecker (2); Nekvasil (2); Nekvasila (2); Antonína; divadlech; Dvořáka; Jakuba; Kleckera; opera; operního; Ostrava; Ostravě; ostravská; ostravského; ostravský

Zatímco v neděli v Praze odstartoval maraton, největší běžecká akce roku, v předvečer v **Ostravě** Branibory v Čechách odstartovala největší operní akce roku – druhá série maratonu smetanovského.

Národní divadlo moravskoslezské v jubilejním roce Bedřicha Smetany uvádí od 4. do 12. května 2024 v uceleném cyklu komplet všech jeho dokončených oper – a dokonce na některé z nich vypravuje z Prahy a zpět smetanovské vlaky. **Divadlo** pod vedením **Jiřího Nekvasila** na to "trénovalo" systematicky deset let, když od roku 2014 postupně připravovalo nová nastudování jednotlivých oper. Braniboři v Čechách v hudebním nastudování **Jakuba Kleckera** a v režii **Jiřího Nekvasila** měli premiéru v roce 2016.

Braniboři ještě aktuálnější

Uvádění Braniborů v Čechách Bedřicha Smetany prošlo nejrůznějšími peripetemi. Dílo, které má znaky stylu velké francouzské opery s mohutnými sbory a revoluční historickou tematikou, je nesené obrozeneckým pojetím vzpoury proti drancování českého království braniborskými vojsky v roce 1279, vlastizrady a nespravedlivého soudu v kombinaci s milostným motivem.

Už první představení Braniborů se neobešlo bez potíží. Premiéry v Prozatímním **divadle** se tato Smetanova první opera na libreto Karla Sabiny dočkala až v roce 1866 po tříletém překonávání zákulisních intrik kolem ceny v soutěži hraběte Harracha na kompozici nové české opery s historickým námětem z dějin Koruny české. Téma okupace českých zemí cizími vojsky (které nelze dále tu trpět, jak hned na začátku hlásá Oldřich Rokycanský) se pak stalo nepříjemné za druhé světové války, kdy bylo uvádění Braniborů v Čechách výslovně zakázáno, na což reagoval po jejím skončení v tehdy samostatné Velké opeře 5. května Václav Kašík dobově aktuálním zdůrazněním odboje Čechů proti Němcům. V 50. letech minulého století zase akcent na revoluční vzpouru chudiny proti pánům souzněl s budovatelskými ideály komunismu tak intenzivně, že se Braniboři hráli dokonce v devíti **divadlech** současně. Naopak riziková a nežádoucí se tato opera stala znovu po invazi vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968.

Po roce 1989 se naše **divadla** k Braniborům v Čechách příliš nehlásí. Velké kontroverze vyvolala inscenace pražského Národního **divadla** z roku 1997. Režisér Petr Lébl tehdy pojal operu jako obraz z dávnověké kroniky, který je tak trochu pravda, tak trochu pohádka a s lehce ironickým odstupem mísil idylický operní manýrismus, dobrácký provincialismus, nostalgický obdiv, pochybovačnou skepsi i velkolepou show. Bez většího ohlasu prošlo v roce 2004 v koprodukcí s festivalem Smetanova Litomyšl brněnské nastudování dirigenta Jaroslava Kyzlinka a režiséra Mariána Chudovského, které ale kombinací středověkých kostýmů a soudobých prvků (maskáčů, plexisklových štítů a thonetových židlí) hledalo propojení historického námětu se současností jen vnějškově.

Jedinou scénou, která se k 150. výročí premiéry Braniborů v Čechách v roce 2016 rozhodla znovu hledat inscenační klíč k této krásné, nicméně výkladově nesnadné opeře, bylo **Národní divadlo moravskoslezské**. Ač režisér **Jiří Nekvasil** ponechal příběh s kostýmy Zuzany Bambušek Krejzkové ve výtvarné stylizaci středověku, z jeho pojetí jsou velmi čitelná "vnitropolitická" témata v různorodém spektru společnosti, jimiž je tato Smetanova opera i dnes velmi aktuální. Při letošním obnoveném nastudování dokonce vyzněla ještě zřetelněji, než při původní premiéře před osmi lety: Z pojetí starosty pražského Volfama Olbramoviče čísel oportunistů politiků, kteří své vlastní zájmy staví nad službu společenství, které řídí, a rozhodují bez ohledu na fakta ve prospěch vlivných a jim blízkých. Také obraz pražského Němce Jana Tausendmarka byl srozumitelný poukazem na ty, kteří se kvůli svému osobnímu prospěchu nerozpakují zrazovat tak nestoudně, že ani "opoziční" strana s nimi nechce mít nic společného. Nekvasil naopak výrazněji neakcentoval v jiných dobách zdůrazňovaný nacionalistický motiv odboje mírumilovné malé země proti brutálnímu ataku světovládné mocnosti, ale zobecnil ho jako odpor zbídačovaných lidí vůči příkoří, jemuž jsou ze strany mocných vystavováni. Tyto scény díky strhujícímu výkonu **ostravského operního** sboru pod vedením Jurije Galatenka vyzněly s mimořádnou intenzitou.

Nekvasil měl k dispozici inspirativní scénu, v níž Petr Matásek zkombinoval obrazy "sličné" zvlně české krajiny v podobě ležících ženských aktů s funkčně důmyslným řešením mostní konstrukce a systému opon. To umožnilo využívat výšku a hloubku jeviště a posilovat přehlednost děje (zdůrazněnou i erby českého dvojocasého lva a německé orlice) a zároveň velmi jednoduše měnit místa děje.

Pražský starosta Volfram trůní v poklidu svého venkovského sídla nad stolcem pokrytým červeným přehozem s erbem českého lva. A třebaže má kolem sebe muže připravené k boji a rytíř Oldřich Rokycanský líčí hrůzy, které páchají braniborská vojska, a vyzývá k boji, Volfram pacifisticky nabádá k pokoji a smířlivosti. Až měšťan Junoš s informací o drancování měšťanských domů (včetně toho starostova) pohne Volframa k akci. Pod stolcem je odhalena konstrukce obřího kola, kterého se zmocní braniborští vojáci a otáčejí jím v průběhu opery znovu a znovu po jevišti sem a tam jako znakem vrtkavého osudu české státnosti.

Naopak až idylickou atmosféru navozovaly obruče zdobené květy, s nimiž Volframovy dcery Ludiše, Vlčenka a Děčana jásají nad krásami přírody a těší se na své osvobození z braniborského zajetí. Odbojný Jíra sice připomíná Magora Jirouse z undergroundu, ale scénám zradikalizovaného pražského lidu "stačily" výmluvně sestavené formace davu doplněné žebříňákem. Dojemné loučení s

domovem s intenzitou jednoduchosti vyjádřila stylizace krucifixu balená do deky, takže větev coby hůl Kmeta a přehrávání Jana Štávy byly nadbytečné (na rozdíl od Richarda Nováka při premiéře v roce 2016, který tuto scénu svým výkonem ještě umocnil). Obsazení ovšem celkově zcela vyrovnané nebylo, jakkoli všichni zvládali deklamaci s velmi dobrou srozumitelností zpívaného textu. Z podání Davida Szendiucha coby Wolframa byla zřejmá soudobá analogie sebevědomého ješity, který se s alibisticky opatnickou váhavostí schovává za prázdné populistické slogany, bez váhání je ochotný ke kompromisům a mění názory tak, aby bez ohledu na svá dřívější špatná rozhodnutí zůstal coby ochránce vlasti miláčkem davu. Tausendmark, Istivý intrikán, vlastizrádce, padouch posedlý získáním dcery pražského starosty Ludiše za každou cenu, byl díky mladistvému zjevu a energickému barytonu Pavla Divína přesvědčivý především jako záporná postava. Tausendmarkovu až dojemnému vyznání Ludiši Tvůj obraz, dívko a záblesku zpytování svědomí by prospěla měkčí kantiléna. Gianluca Zampieri hřímá svým mohutným tenorem a vyjadřoval patos neohroženého vůdce žebrácké chudiny a vzpurného odpůrce měšťanů i ochránce dívek až příliš vehementně. Naopak Martin Javorský vystihl další tenorovou roli Junoše jako mladíka, který svou horkokrevností, s jakou se chce postavit Braniborům, získává sympatie – nejen Ludiše, ale i diváků. Třetí tenorovou postavu této Smetanovy opery, braniborského setníka Varnemana, vytvořil Václav Morys s přiměřeným komickým podtextem jako pragmatika, který si hlídá své zájmy.

Nevyšlo obsazení žádné ze tří ženských rolí opery – Wolframových dcer. Tamara Morozová se sice snažila dodat dramatickou sílu statečné Ludiši, která se dokáže odvážně vzepřít otcově vůli a vzdoruje Tausendmarkovým milostným návrhům, ale za cenu nepříjemně a silově znějících výšek. Navíc její soprán nebyl v ansámblech kompatibilní ani s Barborou Garzinovou, jejíž hlas v roli Vlčanky zanikal, ani s Michaelou Zajmí, která do opěvování přírody vložila až nadbytečně vzrušený výraz.

Klíčovou roli svěřil v Braniborech Smetana sboru. Ten **ostravský**, který má v Juriji Galatenkovi mistra svého oboru, znovu stvrdil své vynikající kvality. Monumentální sbor Udeřila naše hodina skvěle kontrastoval s úspěšnou dojemností prosby Rozlučte se s domovem, ve které lidé prosí o ochranu českého národa. Také všechny ostatní sborové části se vyznačovaly sezpívaností podpořenou i hereckou zaujatostí každého jednotlivého sboristy.

Uvedení Braniborů v rámci druhé květnové série cyklu smetanových oper představení nedisigoval **Jakub Klecker**, který inscenaci hudebně nastudoval, ale **Jiří Habart**. Jakkoli zejména dramaticky vyhocené scény zněly energicky, pod Habartovou taktovkou orchestr tak koncentrovaně nehrál a nevyvaroval se kazů v souhře a intonaci.

Ohlas publika ve vyprodaném Dvořákově **divadle** byl spontánní a nadšený – k čemuž dopomohl i potlesk těch, kteří využili dopravu smetanovským vlakem a už cestou tam sdíleli s velkým zaujetím své smetanovské znalosti a zážitky.

Inszenaci Braniborů **ostravská opera** vstoupila do diskuse nad současnými přístupy ke geniálnímu dílu tohoto klasika české opery, kterou bude mít publikum díky ucelenému kompletu příležitost vyhodnocovat během následujících dní do 12. května, kdy sérii zakončí koncertní uvedení Libuše s Máriou Porubčinovou v titulní roli a pod taktovkou Roberta Jindry v koprodukcii s Pražským filharmonickým sborem a Janáčkovou filharmonií **Ostrava**.

Bedřich Smetana: Braniboři v Čechách

Hudební nastudování **Jakub Klecker**, dirigent představení **Jiří Habart**, režie **Jiří Nekvasil**, scéna Petr Matásek, kostýmy Zuzana Babušek Krejzková, pohybová spolupráce Jana Tomsová, sbormistr Jurij Galatenko, dramaturgie Juraj Balús a Eva Františáková. Osoby a obsazení: Wolfram Olbramovič, starosta pražský – David Szendiuch, Oldřich Rokycanský, rytíř – Jiří Miroslav Procházka, Junoš, mladý občan pražský – Martin Javorský, Jan Tausendmark, mladý občan pražský – Pavel Divín, Varneman, setník braniborský – Václav Morys, Jíra, poběhlík – Gianluca Zampieri, Ludiše, dcera Wolframova – Tamara Morozová, Vlčanka, dcera Wolframova – Barbora Garzinová, Děčana, dcera Wolframova – Michaela Zajmí, Kmet – Jan Štáva Biřic – Petr Urbánek, jeden z pražské chudiny – Erik Ondruš.

Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka, představení v rámci druhé série kompletního uvedení oper Bedřicha Smetany 4. května 2024.

Smetanovský operní vlak (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn) Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn)

Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn)

Smetanovský operní vlak (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn) Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn)

Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn)

Smetanovský operní vlak (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn) Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn)

Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Kusyn)

URL | <https://operaplus.cz/operni-panorama-heleny-havlikove-459-v-ostrave-odstartovala-druha-serie-smetanovskeho-operniho-maratonu/>

« zpět na začátek

Operní panorama Heleny Havlíkové (459) – V Ostravě odstartovala druhá série smetanovského operního maratonu

[Helena Havlíková](#), 06.05.2024 14:29

Zatímco v neděli v Praze odstartoval maraton, největší běžecká akce roku, v předvečer v Ostravě Branibory v Čechách odstartovala největší operní akce roku – druhá série maratonu smetanovského. Národní divadlo moravskoslezské v jubilejním roce Bedřicha Smetany uvádí od 4. do 12. května 2024 v uceleném cyklu komplet všech jeho dokončených oper – a dokonce na některé z nich vypravuje z Prahy a zpět smetanovské vlaky. Divadlo pod vedením Jiřího Nekvasila na to „trénovalo“ systematicky deset let, když od roku 2014 postupně připravovalo nová nastudování jednotlivých oper. Braniboři v Čechách v hudebním nastudování Jakuba Kleckera a v režii Jiřího Nekvasila měli premiéru v roce 2016.

Témata: [Barbora Garzinová](#) [David Szendiuch](#) [Gianluca Zampieri](#) [Jan Šťáva](#) [Jiří Habart](#) [Jiří Nekvasil](#) [Jurij Galatenko](#) [Martin Javorský](#) [Michaela Zajmi](#) [Národní divadlo moravskoslezské](#) [Pavel Divín](#) [Petr Matásek](#) [Rok české hudby SEZ](#) [Tamara Morozová](#) [Václav Morys](#) [Zuzana Bambušek](#) [Krejzková](#)

Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj Národní divadlo moravskoslezské, foto Martin Kusyn)

***Braniboři* ještě aktuálnější**

Uvádění *Braniborů v Čechách* Bedřicha Smetany prošlo nejrůznějšími peripetemi. Dílo, které má znaky stylu velké francouzské opery s mohutnými sbory a revoluční historickou tematikou, je nesené obrozeneckým pojetím vzpoury proti drancování českého království braniborskými vojsky v roce 1279, vlastizrady a nespravedlivého soudu v kombinaci s milostným motivem.

Už první představení *Braniborů* se neobešlo bez potíží. Premiéry v Prozatímním divadle se tato Smetanova první opera na libreto Karla Sabiny dočkala až v roce 1866 po tříletém překonávání zákulisních intrik kolem ceny v soutěži hraběte Harracha na kompozici nové české opery s historickým námětem z dějin Koruny české. Téma okupace českých zemí cizími vojsky (které *nelze dále tu trpěti*, jak hned na začátku hlásá Oldřich Rokycanský) se pak stalo nepřijatelné za druhé světové války, kdy bylo uvádění *Braniborů v Čechách* výslovně zakázáno, na což reagoval po jejím skončení v tehdy samostatné Velké opeře 5. května Václav Kašík dobově aktuálním zdůrazněním odboje Čechů proti Němcům. V 50. letech minulého století zase akcent na revoluční vzpouře chudiny proti pánům souzněl s budovatelskými ideály komunismu tak intenzivně, že se *Braniboři* hráli dokonce v devíti divadlech současně. Naopak riziková a nežádoucí se tato opera stala znovu po invazi vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968.

Po roce 1989 se naše divadla k *Braniborům v Čechách* příliš nehlásí. Velké kontroverze vyvolala inscenace pražského Národního divadla z roku 1997. Režisér Petr Lébl tehdy pojal operu jako obraz z dávnověké kroniky, který je tak trochu pravda, tak trochu pohádka a s lehce ironickým odstupem mísil idylický operní manýrismus, dobrácký provincialismus, nostalgický obdiv, pochybovačnou skepsi i velkolepou show. Bez většího ohlasu prošlo v roce 2004 v koprodukcí s festivalem Smetanova Litomyšl brněnské nastudování dirigenta Jaroslava Kyzlinka a režiséra Mariána Chudovského, které ale kombinací středověkých kostýmů a soudobých prvků (maskáčů, plexisklových štítů a thonetových židlí) hledalo propojení historického námětu se současností jen vnějškově.

Smetanovský operní vlak (zdroj Národní divadlo moravskoslezské, foto Martin Kusyn)

Jedinou scénou, která se k 150. výročí premiéry *Braniborů v Čechách* v roce 2016 rozhodla znovu hledat inscenační klíč k této krásné, nicméně výkladově nesnadné opeře, bylo **Národní divadlo moravskoslezské**. Ač režisér **Jiří Nekvasil** ponechal příběh s kostýmy **Zuzany Bambušek Krejzkové** ve výtvarné stylizaci středověku, z jeho pojetí jsou velmi čitelná „vnitropolitická“ témata v různorodém spektru společnosti, jimiž je tato Smetanova opera i dnes velmi aktuální. Při letošním obnoveném nastudování dokonce vyzněla ještě zřetelněji, než při původní premiéře před osmi lety: Z pojetí starosty pražského Volfama Olbramoviče čísel oportunistů politiků, kteří své vlastní zájmy staví nad službu společenství, které řídí, a rozhodují bez ohledu na fakta ve prospěch vlivných a jim blízkých. Také obraz pražského Němce Jana Tausendmarka byl srozumitelný poukazem na ty, kteří se kvůli svému osobnímu prospěchu nerozpakují zrazovat tak nestoudně, že ani „opoziční“ strana s nimi nechce mít nic společného. Nekvasil naopak výrazněji neakcentoval v jiných dobách zdůrazňovaný nacionalistický motiv odboje mírumilovné malé země proti brutálnímu ataku světovládné mocnosti, ale zobecnil ho jako odpor zbídačovaných lidí vůči příkoří, jemuž jsou ze strany mocných vystavováni. Tyto scény díky strhujícímu výkonu ostravského operního sboru pod vedením **Jurije Galatenka** vyzněly s mimořádnou intenzitou.

Nekvasil měl k dispozici inspirativní scénu, v níž **Petr Matásek** zkombinoval obrazy „sličné“ zvlněné české krajiny v podobě ležících ženských aktů s funkčně důmyslným řešením mostní konstrukce a systému opon. To umožnilo využívat výšku a hloubku jeviště a posilovat přehlednost děje (zdůrazněnou i erby českého dvojocasého lva a německé orlice) a zároveň velmi jednoduše měnit místa děje.

Pražský starosta Volfram trůní v poklidu svého venkovského sídla nad stolicí pokrytým červeným přehozem s erbem českého lva. A třebaže má kolem sebe muže připravené k boji a rytíř Oldřich Rokycanský líčí hrůzy, které páchají braniborská vojska, a vyzývá k boji,

Volfram pacifisticky nabádá k pokoji a smířlivosti. Až měšťan Junoš s informací o drancování měšťanských domů (včetně toho starostova) pohne Volframa k akci. Pod stolcem je odhalena konstrukce obřího kola, kterého se zmocní braniborští vojáci a otáčejí jím v průběhu opery znovu a znovu po jevišti sem a tam jako znakem vrtkavého osudu české státnosti.

Smetanovský operní vlak, 4. května 2024 (zdroj Národní divadlo moravskoslezské, foto Martin Kusyn)

Naopak až idylickou atmosféru navozovaly obruče zdobené květy, s nimiž Volframovy dcery Ludiše, Vlčenka a Děčana jásají nad krásami přírody a těší se na své osvobození z braniborského zajetí. Odbojný Jíra sice připomíná Magora Jirouse z undergroundu, ale scénám zradikalizovaného pražského lidu „stačily“ výmluvně sestavené formace davu doplněné žebříňákem. Dojemné loučení s domovem s intenzitou jednoduchosti vyjádřila stylizace krucifixu balená do deky, takže větve coby hůl Kmeta a přehrávání **Jana Šťávy** byly nadbytečné (na rozdíl od Richarda Nováka při premiéře v roce 2016, který tuto scénu svým výkonem ještě umocnil).

Obsazení ovšem celkově zcela vyrovnané nebylo, jakkoli všichni zvládali deklamaci s velmi dobrou srozumitelností zpívaného textu. Z podání **Davidu Szendiucha** coby Volframa byla zřejmá soudobá analogie sebevědomého ješity, který se s alibisticky opatrnickou váhavostí schovává za prázdné populistické slogany, bez váhání je ochotný ke kompromisům a mění názory tak, aby bez ohledu na svá dřívější špatná rozhodnutí zůstal coby ochránce vlasti miláčkem davu. Tausendmark, lstivý intrikán, vlastizrádce, padouch posedlý získáním dcery pražského starosty Ludiše za každou cenu, byl díky mladistvému zjevu a energickému barytonu **Pavla Divína** přesvědčivý především jako záporná postava. Tausendmarkovu až dojemnému vyznání Ludiši *Tvůj obraz, dívko* a záblesku zpytování svědomí by prospěla měkká kantiléna. **Gianluca Zampieri** hřímá svým mohutným tenorem a vyjadřoval patos

neohroženého vůdce žebračké chudiny a vzpurného odpůrce měšťanů i ochránce dívek až příliš vehementně. Naopak **Martin Javorský** vystihl další tenorovou roli Junoše jako mladíka, který svou horkokrevností, s jakou se chce postavit Braniborům, získává sympatie – nejen Ludiše, ale i diváků. Třetí tenorovou postavu této Smetanovy opery, braniborského setníka Varnemana, vytvořil **Václav Morys** s přiměřeným komickým podtextem jako pragmatika, který si hlídá své zájmy.

Nevyšlo obsazení žádné ze tří ženských rolí opery – Volframových dcer. **Tamara Morozová** se sice snažila dodat dramatickou sílu statečné Ludiši, která se dokáže odvážně vzepřít otcově vůli a vzdoruje Tausendmarkovým milostným návrhům, ale za cenu nepříjemně a silově znějících výšek. Navíc její soprán nebyl v ansámblech kompatibilní ani s **Barborou Garzinovou**, jejíž hlas v roli Vlčanky zanikal, ani s **Michaelou Zajmi**, která do opěvování přírody vložila až nadbytečně vzrušený výraz.

Bedřich Smetana: Braniboři v Čechách, Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava (zdroj Národní divadlo moravskoslezské)

Klíčovou roli svěřil v *Braniborech* Smetana sboru. Ten ostravský, který má v Juriji Galatenkovi mistra svého oboru, znovu stvrdil své vynikající kvality. Monumentální sbor *Uděla naše hodina* skvěle kontrastoval s úpěnlivou dojemností prosby *Rozlučte se s domovem*, ve které lidé prosí o ochranu českého národa. Také všechny ostatní sborové části se vyznačovaly sezpívaností podpořenou i hereckou zaujatostí každého jednotlivého sboristy.

Uvedení *Braniborů* v rámci druhé květnové série cyklu smetanových oper představení nedirigoval Jakub Klecker, který inscenaci hudebně nastudoval, ale **Jiří Habart**. Jakkoli zejména dramaticky vyhocené scény zněly energicky, pod Habartovou taktovkou orchestr tak koncentrovaně nehrál a nevyvaroval se kazů v souhře a intonaci.

Ohlas publika ve vyprodaném Dvořákově divadle byl spontánní a nadšený – k čemuž dopomohl i potlesk těch, kteří využili dopravu smetanovským vlakem a už cestou tam sdíleli s velkým zaujetím své smetanovské znalosti a zážitky.

Bedřich Smetana: *Braniboři v Čechách*, Národní divadlo moravskoslezské, Smetanovský operní cyklus Ostrava 2024 (zdroj Národní divadlo moravskoslezské)

Inscenací *Braniborů* ostravská opera vstoupila do diskuse nad současnými přístupy ke geniálnímu dílu tohoto klasika české opery, kterou bude mít publikum díky ucelenému kompletu příležitost vyhodnocovat během následujících dní do 12. května, kdy sérii zakončí koncertní uvedení *Libuše* s Máriou Porubčinovou v titulní roli a pod taktovkou Roberta Jindry v koprodukcí s Pražským filharmonickým sborem a Janáčkovou filharmonií Ostrava.

*Bedřich Smetana: **Braniboři v Čechách.***

Hudební nastudování Jakub Klecker, dirigent představení Jiří Habart, režie Jiří Nekvasil, scéna Petr Matásek, kostýmy Zuzana Babušek Krejzková, pohybová spolupráce Jana Tomsová, sbormistr Jurij Galatenko, dramaturgie Juraj Balús a Eva Františáková.

Osoby a obsazení: Volfram Olbramovič, starosta pražský – David Szendiuch, Oldřich Rokycanský, rytíř – Jiří Miroslav Procházka, Junoš, mladý občan pražský – Martin Javorský, Jan Tausendmark, mladý občan pražský – Pavel Divín, Varneman, setník braniborský – Václav Morys, Jíra, poběhlík – Gianluca Zampieri, Ludiše, dcera Volframova – Tamara Morozová, Vlčenka, dcera Volframova – Barbora Garzinová, Děčana, dcera Volframova –

Michaela Zajmi, Kmet – Jan Štáva Biřic – Petr Urbánek, jeden z pražské chudiny – Erik Ondruš.

Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka, představení v rámci druhé série kompletního uvedení oper Bedřicha Smetany 4. května 2024.